

N:o 123.

Af Herr Carl Ericson: Derom, att befrielse från första årets vapenöfning med beväringen ej må medgifvas medlem af frivillig skarpskytteförening.

Enligt Kongl. Maj:ts nådiga kungörelse af den 11 Augusti 1863 befrias beväringsskyldig från deltagande i första årets vapenöfning, då han ådagalägger att han är aktiv medlem af skarpskytteförening samt derjemte visar sig ega ett visst mått af militärisk utbildning. Denna bestämmelse må hafva haft sin befogenhet, då vi ännu till hufvudsaklig del byggde vårt försvar på den stående armén, men numera, då allmänt erkännes, det detta försvar måste hafva sin egentliga grund på den allmänna värnpligtsskyldigheten, upphöra de skäl, som möjligen förut kunnat gälla för en sådan bestämmelse. Det må visserligen vara sant, att en yngling, såsom frivillig skarpskytt, kunnat förskaffa sig en utbildning, svarande mot hvad han förvärfvar under ett af våra korta beväringmöten, men betydelsen af ett beväringmöte ligger ej allenast i den färdighet i marsch och i vapnets handterande man kan hinna meddela honom, utan är fastmera att finna i den ordning, lydnad och pligttrohet, som äro hufvudegenskaperna hos en soldat, och hvilka otvifvelaktigt ej bibringas en medlem af de frivilliga skarpskytteföreningarne i samma grad som en beväringyngling. När härtill kommer, att det hufvudsakligen är ynglingar, dels af de förmögnare klasserna, dels af stadsbefolkningarne, som hafva tillfälle att förskaffa sig den färdighet i vapnets bruk, hvaraf befrielse från första årets vapenöfning kan följa, men deremot mera sällan landbefolkningen, och det just är bland desse förstnämnde ynglingar vi i allmänhet hafva att söka ämnen till reservbefäl, i händelse af en mobilisering, så torde framstå att vi, med bibehållande af denna bestämmelse, ej tillgodogöra oss den allmänna värnpligten i den mån vi böra och kunna.

På grund häraf hemställer jag vördsammast,
att Riksdagen för sin del ville besluta, att befrielse
från första årets vapenöfning med beväringen ej vidare
medgifves medlem af de frivilliga skarpskytteföreningarna.

Stockholm den 27 Januari 1878.

Carl Ericson.

N:o 124.

*Af Hr L. J. Larsson: Om anslag för anläggning af nya samt
omläggning och förbättring af backiga eller eljest mindre
goda vägar.*

Så väl genom ålderspresidentens tal vid början af Andra Kammarens förhandlingar vid denna riksdag, som ock från tronen har man fått höra, att sparsamhet bör iakttagas; en regel, som för hvarje svensk man bör vara det rättesnöre, som håller beräkningarna inom behöriga gränser. Och så vida ej gränsstrecket uppdrages så, att sparsamheten befrämjas på den lugna utvecklingens bekostnad och således mera skadar än gagnar, är regeln god och bör af alla efterföljas, icke minst af medlemmarna i en riksförsamling; men ett gammalt ordspråk säger: ingen regel utan undantag; och jag vill försöka visa ett undantag, der öfverträdande af denna regel skulle medföra en välgörande verkan.

Under flera föregående riksdagar hafva motioner blifvit väckta, vid sistlidne riksdag af Herr J. G. Granlund, derom, att anslaget för anläggning af nya och förbättring af gamla vägar skulle höjas från 200,000 till